

JONG MUZIEK: WINTHER ZANGER WOLFRAM GHESQUIÈRE

"Ik ben eigenlijk een kind van de zee, maar op mijn vijfde zijn we met ons gezin van Oostende verhuisd naar Antwerpen. Te jong om hier nog vrienden over te houden, maar het doet me altijd wel iets om terug te keren – ik denk niet dat ik dat gehad had als ik in Blankenberge geboren was. Liefst van al nestel ik mij hier dan een dagje in een café als Het Manuscript. In ons nummer 'Lost At Sea' staat de zee symbool voor de vlucht die je soms zou willen nemen als je relaties en ambities je te veel worden. Ik probeer altijd beelden te vinden die emoties herkenbaar kunnen weergeven. Al je teksten te letterlijk zijn, worden ze snel veel te dwingend en te persoonlijk. Het mooie is als je merkt dat een publiek dat ook meekrijgt, al is het maar door goedkeurend te knikken." (JD)

HET CIJFER

12

Zoveel muzikanten kwamen gisteravond de spelers van *Ginds, tussen de netels* vervoegen, tijdens de eerste voorstelling in de Victoriazaal. De twaalf

muzikanten zijn leden van de New Nordstar Band uit, jawel, Oostende. (Liefhebbers van het betere blaaswerk: zie newnordstarband.webs.com) Op uitnodiging van regisseur en actrice Marijke Pinoy kwamen zij hun steentje bijdragen aan het verhaal van Dimitri Verhulst, die een bewerking schreef van de toneelklassieker *Bloedbruiloft* van Lorca. In de versie van Verhulst en Pinoy is er nog altijd sprake van een huwelijksfeest dat al heel vroeg heel slecht afloopt, maar de handeling speelt zich af in en rond een typisch Vlaamse feestzaal. Ter info: in de voorstellingenreeks in de Gentse Plantentuin, waar *Ginds, tussen de netels* twee weken geleden in première ging, was er nog geen sprake van een fanfare op scène. Het publiek van TAZ krijgt dus de XL-versie te zien. De troepen van Pinoy, onder wie enkele spelers van TAZ-laureaat FC Bergman, breiden zich kortom nog steeds uit... Als dat maar goed afloopt! Wel in Gent aanwezig, en gewaardeerd voor zijn waarachtige performance, was het werkpaard waarop Léon, alias Stef Aerts, zijn ex genaamd Emelyne een serenade brengt onder haar slaapkamerraam. Voor de reeks in Oostende

doen Pinoy en co een beroep op De Paardenhoeve uit Oostduinkerke, leverancier van werkbeesten. (Liefhebbers van forse en andere hengsten: zie www.de-paardenhoeve.be) (SH)

TELEX

Blades on Vinyl, de sexy rolschaatsende meiden, openen vandaag het luik Jong Theater om 14u30 op Café Koer. Om 15 uur zijn ze te zien op het Vissersplein en om 17u30 op het Monacoplein (cirkel voor het casino). 's Avonds warmen ze Café Koer op met een Full Show om 21u30, net voor het begin van het unieke concert van Stef Kamil Carlens en TAZ Band! Op zaterdag starten ze om 14u op Café Koer, vervolgens spelen ze op dezelfde uren en locaties als vrijdag.

Zaterdag 30 juli om 11u wordt het Familieparks officieel geopend door Caroline Gennez, ambassadrice van Mechelen Kinderstad. Om 11u lanceert Circolito - Philladoesh het familieprogramma met hun voorstelling *BEZET*. Locatie: tribune Leopoldpark.

Aansluitend gidst Circolito, het circusatelier van Mechelen iedereen naar het feeëriek meetingpoint, waar we u graag een drankje aanbieden.

Dominique Deruddere is overgevlogen vanuit Los Angeles naar Oostende. Om 16u leidt hij zijn film *Hombres complicados* in, de eerste film in de gelijknamige reeks *Hombres Complicados*.

Guy Swinnen vervangt Stijn Meuris op zondag 31 juli om 22 uur op Café Koer.

COLOFON

Redactie: Steven Heene, Marieke Rummens, Evelyne Coussens, Carmen Van Cauwenbergh, Jens D'Hondt, Arne De Wilde, Margo Van Syngel, Simon Vandekerckhove

Fotografen: Kristien Verhoeven, Christophe Brysse, Nick Develder, Frank Keirsebilck, Danny Willems, Senta Kochanek

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER: LUC MUYLAERT, TARTART VZW, JAN DECLERCKSTRAAT 2, 8400 OOSTENDE.

TAZETTE #2

THEATERAANZEE.BE

VRIJDAG 29/07/2011

STEF KAMIL CARLENS HOMMAGE AAN DYLAN (BIS)

Stef Kamil Carlens heeft zoiets als geschiedenis geschreven op TAZ. Niet alleen was hij de allereerste curator voor muziek, op de toenmalige festivaleditie – we schrijven 2006 – bracht hij het publiek op Café Koer twee avonden in vervoering met een uitgebreide hommage aan de Grote Amerikaanse Bard genaamd Bob Dylan. "Soms zelfs beter dan het origineel", zo schreef een lyrische recensent in *De Morgen* daags nadien. Carlens herinnert zich die bespreking nog en omschrijft die lof vandaag als "een beetje erover", maar de goesting is nog altijd groot genoeg om zich een tweede keer aan een interpretatie van de Dylan-catalogus te wagen. Voor deze nieuwe hommage, andermaal geruggensteund door de TAZ-band, uitgebreid met zangeressen Eva en Kapinga Gysel en gitarist Geert Hellings, stelde hij een setlist van maar liefst achttien nummers samen, waaronder slechts één song die ook in 2006 op het repertoire stond: 'What Was It You Wanted'. Liefhebbers van de Amerikaanse canon weten alvast waarheen vanavond: afspraak om 22 uur in de grote tent voor een masterclass Covers Op Niveau. Maar eerst: een gesprek.

Daags voor zijn wederoptreden vinden we Carlens in brasserie Du Parc, nippend aan een single malt, afgewisseld met kamillethee. Of hoe een professional zijn stembanden 24 uur op voorhand al opwarmt om de monumentale, vaak ellenlange teksten van Dylan straks zo goed mogelijk over de lippen te krijgen.

Carlens: "Het blijft toch een niet geringe opgave, zo'n hommage brengen. Zoals meestal het geval is, was er geen overschot aan tijd om met de volledige band te repeteren, dus ik ben wel een tikkeltje zenuwachtig. Normaal heb ik dat nooit voor een concert, maar Dylan interpreteren vergt toch een grote mate van concentratie: vooraf, maar ook tijdens het concert. Daar zitten inderdaad de rijkelijke teksten voor iets tussen, maar ook de manier waarop hij als zanger fraseert: heel specifiek. Nu ja, het is sowieso geen ambitie om het origineel zo getrouw mogelijk na te bootsen. Dat heeft geen zin, bovendien wordt een cover pas

interessant als de uitvoerder in kwestie er ook zelf iets mee doet. Maar goed, of dat voor al die achttien nummers gaat lukken, dat betwijfel ik – daarvoor is de setlist iets te uitgebreid. Soit, we zien wel."

Sinds zijn *coming out* als Dylan-bewonderaar in 2006 is Carlens nog een aantal keer gevraagd voor een dergelijke hommage, onder meer in de AB in Brussel. Wordt hij sindsdien soms ook aangeklampt door kenners die hun encyclopedische kennis met hem

willen delen? Of die hem op een foutje durven wijzen?

Carlens: "Goh, dat gebeurt wel eens, ja. Dan trekt er iemand aan mijn mouw en ontspint zich een lang gesprek (*lacht*). Doorgaans val ik wel snel door de mand: ik hou van deze nummers, maar ik ben geen held in het onthouden van titels of jaartallen. Het komt er dus meestal op neer dat ik vooral luister (*lacht*)."

Luistert hij eigenlijk nog graag naar muziek om te ontspannen, of is dat vooral om professionele redenen?

Carlens: "Zeker en vast, ik heb thuis vrijwel voortdurend muziek op staan. De voorbije weken waren dat onder andere een verzamel-cd van Robert Wyatt, maar ook een live elpee van Frank Zappa die ik van iemand heb gekregen. Allebei fantastische muziek, om totaal verschillende redenen. Zo

zingt Wyatt in een nummer over een ritje dat hij maakt op het platteland, waarbij de chauffeur hem wijst op een bunker uit de Tweede Wereldoorlog die intussen gebruikt wordt om varkens in te kweken. Je moet er maar op komen, toch? Het mooie is dat Wyatt daar heel fijntjes mee omgaat, met dat onderwerp: het enige wat hij in zijn tekst herhaalt is: 'Pigs? In there? In the dark?' Pigs'... Enzovoort. Daar kan ik van genieten, van zo'n tekst. Bij Zappa moet ik soms hardop lachen: een nummer als 'The Mud Shark' is gewoon supergrappig."

Zijn er nog muzikale oeuvres die hij ooit wilt eren met een uitgebreide hommage? Al dan niet op TAZ?

Carlens: "Nee, voorlopig kan dit wel volstaan. Ik denk trouwens dat Wyatt nog moeilijker zou zijn dan Dylan. En ik ben nu wel vaker met covers bezig: zo heb ik in meegezongen in een tribute aan Tom Waits, met een Engelse gelegenheidsband met muzikanten van onder anderen Elvis Costello en Tindersticks. Dat was heel fijn, maar na een tijdje wil je ook gewoon met je eigen nummers bezig zijn. Tegen eind dit jaar bijvoorbeeld wil ik instrumentale muziek uitbrengen die ik met Aarich Jaspers (drummer van Zita Swoon, nvdr) heb gemaakt. Om maar één voorbeeld te geven. Daarnaast zou ik graag korte improvisatiesessies organiseren, met zowel muzikanten als dansers – mensen die voordien nog nooit hebben samengewerkt. Om daaruit dan telkens een kort filmpje te puren en die op het net te plaatsen. Aan ideeën geen gebrek."

Over filmpjes gesproken: op Youtube is nog altijd een swingend huiskamerconcert te vinden van Carlens met Zita Swoon, opgenomen in het huis van James Ensor hier in Oostende. Een droom die werkelijkheid werd? Of was het veeleer toeval, om uitgerekend op die historische locatie een concert te mogen spelen?

Carlens: "Dat was erg leuk, ja. Na die editie van 2006 hebben we in Oostende gerepeteerd en voor de tournee namen we op diverse locaties filmpjes op. Iemand kwam op het idee om te vragen of het in het huis van James Ensor mocht, en dus hebben we naar de dienst Toerisme gebeld. Tot onze verbazing was het direct oké. Sterker nog: we mochten zelfs op het harmonium spelen dat daar in de woonkamer staat. Dat was een memorabel moment, zonder twijfel. Ja, er zijn altijd redenen om naar Oostende te komen." (SH)

STEF KAMIL CARLENS & TAZ-BAND SPELEN 'THE GATES OF EDEN', VANAVOND OM 22 UUR, CAFÉ KOER

EEN NIEUW REQUIEM REACTIES NA DE OPENINGSVOORSTELLING

De officiële openingsvoorstelling van Theater Aan Zee duurde niet langer dan een uur, maar maakte een diepe indruk. In *Een nieuw requiem* van Muziektheater Transparant brengt Josse De Pauw een tekst van Jeroen Brouwers, muzikaal vervlochten met Mozarts Requiem en bewerkt door Christian Köhler. De muziek werd uitgevoerd door het blazerensemble I Solisti del Vento. De engelenstem die u hoort is die van Iris Luypaers.

We sprokkelden enkele reacties:

Caroline Gennez, sp.a-voorzitster: "Ik ben sowieso een grote fan van Josse, die speelt altijd hémels. Ik vond het een goed stuk, in de zin dat alle leed van de wereld in de apocalyps wordt verwerkt. Maar wat ik altijd spijtig vind, is dat de wereld en de mensheid bijna een mislukt project lijken. Je wordt er niet vrolijker van. De tekst bekoort mij zeker op literair vlak en het werd natuurlijk heel goed gebracht. Ik vond het mooi."

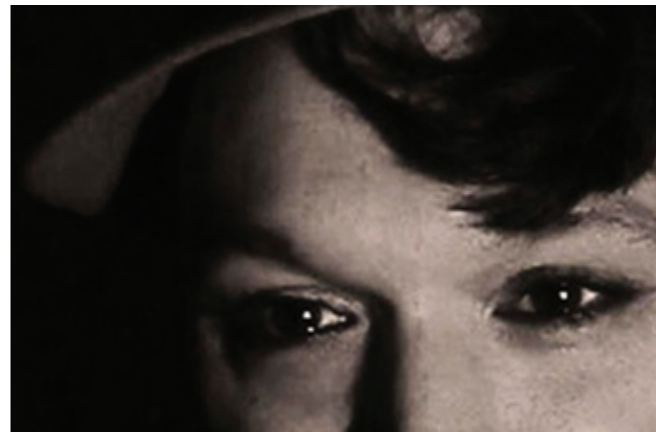
Rika Billiau, TAZ-fan: "Beklijvend is het eerste woord dat in mij opkomt. Ik heb het er soms moeilijk mee als dingen heel negatief gesteld worden, en dat gebeurt ook in dit stuk. Je bent als het ware bang dat je nog leeft. Je durft amper nog te ademen. Daarom vond ik het zo goed dat naast Josses monoloog daar die mooie, bijna hemels aandoende stem klonk. Dat vormde een mooi tegenwicht. Op die manier was het eigenlijk helemaal niet meer droevig. Zeker de orkeststukken vormden een mooie schakel tussen de tekst en zang. Ik heb het dus enorm kunnen smaken!"

Peter Craeymeersch, algemeen directeur Toerisme Oostende, is onder de indruk. "Josse is natuurlijk een echte rasacteur, die dan ook nog geflankeerd werd door een fantastische zangeres. Ik was dus een heel uur lang méé."

Phillip Van den Bossche, directeur en conservator van MuZee: "Het eerste moment waarop ik echt het gevoel had in de voorstelling te zitten, was toen het gezicht van Roger Raveel in beeld kwam. Die slowmotion van een paar seconden... Je gaat echt helemaal mee met de tekst gebracht door Josse. Het hele discours is ook zeer actueel. Wat wij vandaag eigenlijk (een beetje) verloren hebben, is het besef dat leven en dood eigenlijk samengaan. We leven in een maatschappij waarin de dood geen deel meer uitmaakt van het leven. Ik denk dat deze voorstelling dit - voor een stuk - in ons gezicht duwt. En dat vind ik goed. Absoluut."

Van den Bossche geeft ook nog even mee dat in het Permekemuseum in Jabbeke momenteel een tentoonstelling loopt met werk van Roger Raveel, dat werd gecreëerd naar aanleiding van deze tekst. (MV)

**VR 29/07 OM 15U00 EN 19U00 (J. DE PAUW)
ZA 30/07 OM 15U00 EN 19U00 (T. JANSEN)
OTC (FIZIX)**

MUZIEK BXL MINUIT 1 EMBRACING FRANKI

Deze flamboyante, charismatische Belgische "Boy George" is weer helemaal klaar om jullie harten te veroveren met zijn prachtige chansons en poppy ballades. In en rond het Gentse is hij al een fenomeen en graag geziene gast op en naast de planken.

Toen ik hem belde voor een interview kon hij niet direct praten omdat hij zich aan het scheren en klaarmaken was voor zijn optreden, drie dagen voor hij moest spelen. Hij heeft er duidelijk veel zin in en kijkt er ontzettend naar uit om te komen openen op Bxl Minuit, een klein qua omvang maar waarlijk groots qua durf en verscheidenheid muziekfestival binnen het grotere TAZ-festival. Bxl Minuit gaat uit van de Brusselse creatievelingen genaamd Les Ateliers Claus. Zij programmeren hier jonge Brusselse gedurfde bands of artiesten die het hectische Brusselse nachtleven even inruilen voor de gezonde Oostendse zeelucht. Kijken of het helend werkt!

Franki geeft de aftrap op dit 'gezondheidsproject' Bxl Minuit en geeft er tegelijk ook een harde lap op, hij heeft namelijk geen tijd te verliezen! Hij begon pas op latere leeftijd (33 jaar, toen Jezus juist stierf) te zingen maar maakte dit ruimschoots goed door er daarna dubbel zo hard tegenaan te gaan en hij timmerde hard aan de weg naar succes. Want successen heeft deze rasartiest zeker al gehad. Zo onder meer in Zweden waar hij met zijn zijproject Frankilizer (elektronisch dance-pop) enkele weken op de radio werd gedraaid en ook op MTV Outside Zweden te zien was. Franki nam het nummer "Could you be my darling" op in de legendarische Polarstudio's, alwaar ABBA (jaja, u leest het goed), nog steeds het Zweedse nationale exportproduct bij uitstek, enkele platen opnam. "Het was als een kinderdroom die in vervulling ging".

Vaak weerkerende termen in de omschrijving van deze "rare kwiet" zijn onder andere: flamboyant, charismatisch en extravagant. Laat u echter niet misleiden door deze niet-alledaagse verschijning. De muziek primeert nog altijd boven de looks en na enkele nummers gehoord te hebben ben je de façade al vergeten en blijven enkel nog de prachtige gezongen nummers over. Franki blijft gewoon Franki, is het nu op, onder, boven, achter of naast het podium. Gaat dat zien! (ADW)

VANDAAG OM 24U00 IN CLUB TERMINUS

BXL MINUIT ELKE NACHT IN CLUB TERMINUS

Programmator PJ Vervondel: "BXL Minuit probeert elke nacht een vrijhaven te zijn voor - vooral, maar niet alleen - Brusselse undergroundartiesten. De programmatie is heel divers, het enige wat alle bands gemeen hebben is dat rare kantje. Alle verdienste gaat naar Frans Claus, de man die met Democracy ooit Nirvana en The Afghan Whigs naar ons land haalde toen die nog volslagen onbekend waren. Frans Claus moet een van de laatste der Mohikanen zijn - wie rijdt er anders nog op een weekdag naar La Louvière om daar naar obscure groepjes te kijken? Hij wroet als een wild zwijn naar truffels, en hij vindt ze nog ook. We weten dat niet alle bands even evidente muziek brengen, maar dat kan geen kwaad. Soms moet je als bezoeker ook eens door een zure appel durven bijten. In het beste geval krijg je er niet louter een concert maar een beleving voor terug." (JD)

DRIE TIPS

FULL RANGE ENSEMBLE (29 JULI OM 23U)

Een speciale compositie door Daniële Martini, gebracht door tien stemmen van saxofoon, van sopranino tot bas.

OPTICAL MACHINES (31 JULI OM 24U)

Twee Nederlanders die met platendraaiers aan de slag gaan en hun elektronische soundscapes ter plekke van visuals voorzien.

GABLÉ (3 AUGUSTUS OM 24U)

De Normandische Ramones, maar dan met Playmobil. Ze maken heel korte sprookjesachtige nummers, die je altijd net een beetje op je honger laten zitten.

RECENSIE GINDS, TUSSEN DE NETELS IT'S IN HIS KISS, THAT'S WHERE IT IS(N'T)

Zelfs bij wie zich van de plot niets meer herinnert zal *Yerma vraagt een toefeling* (2005) toch nog beelden, geuren en kleuren oproepen. Marijke Pinoy regisseerde Dimitri Verhulst's tekstbewerking van Garcia Lorca's *Yerma* in een oude loods aan de Gentse Wiedauwkaai. *Yerma vraagt een toefeling* werd een roesachtige, wilde werveling van emoties, zang en dans. Dikwijls tragikomisch, maar wat uiteindelijk in de mond bleef plakken was de zure smaak van voorbeschikte zelfvernietiging. Zes jaar later pakt de tandem Pinoy-Verhulst *Bloedbruiloft* (1933) aan, een minstens even deterministische Lorca. Ondanks het initiële onevenwicht tussen humor en tragiek ontwikkelt ook *Ginds, tussen de netels* zich tot een pakkende voorstelling met een rijk kleurenpalet.

De Andalusische tragiek is bij Verhulst een universeel verhaal geworden over de verstikkende normen binnen een kleine gemeenschap. Twee vijandige families bekampen elkaar in het fictieve dorpje Urtica – hun hele *Lebensraum* is ocharme een voorschoot groot. We zijn uitgenodigd op het trouweest van Cedric Delfosse (Oscar Van Rompay), netelboer en zoon van een uit materiële twist vermoorde vader. De dj (Rik Verheye) is er al, maar zijn plaatjes hakkelen amechtig, een weinig voorspoedig omen. Cedrics jonge bruid Emelyne Dupont (Lien Wildemeersch) zal op haar trouwdag geconfronteerd worden met haar oud lief Léon uit de Muermans-clan (Stef Aerts). Haar twijfel tussen de 'zekerheid van spijt' of het laveloze van de passie triggert opnieuw de oude vete. In één koortsige dans ontspoord de bruiloft van een feest van hergeboorte tot een destructief drama.

Bij het begin van *Ginds, tussen de netels* lijkt Marijke Pinoy kleurrijk met karikuraal te verwarren. Dj Jaak André en de volkse poetsvrouw Loretta (Bart Hollanders), die een belangrijke koorfunctie vervullen als buitenstaanders/stemmen uit de goegemeente, worden grotesk en schreeuwerig neergezet. Pinoy schakelt hen in om lucht te brengen in de zwaarte, maar hun 'komische' interventies vallen paradoxaal genoeg als een dikke, verstikkende dons over de tragiek. Pinoy's schroom voor een te grote zwaarte

is bovendien ongegrond, want de tekst van Dimitri Verhulst is grappig en grimmig genoeg om een draaglijke afstand te creëren tussen publiek en drama.

Door de ballast van dat geschmier krijg je aanvankelijk weinig zicht op de verhouding tussen de twee minnaars. Dat hun passie door de jaren en huwelijken heen is blijven branden, geloof je pas in de scène waarin Léon treiterend bewijs vraagt van de liefde tussen het bruidspaar: *it's in his kiss, that's where it is*. Het vernederende onvermogen van Cedric om zijn mannelijkheid te bewijzen steekt het vuur aan de lont, met een tragisch haasje-over van ratio en emotie tot gevolg. *In the hours after sunset, hell is on its way*. In wat volgt toont Pinoy dat ze de kunst van de dosering wél in de vingers heeft: razend spannend is de beheerste manier waarop beide rivalen een sigaret delen, voor ze elkaar in een dodelijke dans (het werk van choreografe Bui Ngoc Quan) omknellen.

Wat naar de keel grijpt is niet het zozeer het geweld, wel de totale apathie waarmee de omstaanders dit schrijnende en potsierlijke *tableau vivant* ondergaan: als versteend kijken ze toe, alsof dit de onafwendbare gang der dingen is. Maar is dat wel zo? Zitten deze mensen gevangen in hun lot? Worden ze gedirigeerd door de haat die in hun bloed zit?

Neen. Het is niet eens bloed dat bloed haat. Niet nature, maar nurture houdt deze vicieuze cirkel van bloedwraak in stand. Zit het in de kop of in de baarmoeder? Moeder Celeste, vertolkt door Marijke Pinoy zelf, kan alleen maar dubbelplooien. Gelukkig gunt de regisseur haar eigen personage toch nog een laatste, bloedmooi gebaar van troost. *In the hours after sunset, help is on its way*. (EC)

**DO 28/07 T.E.M. MA 01/08 OM 21U00
VICTORIAZAAL**

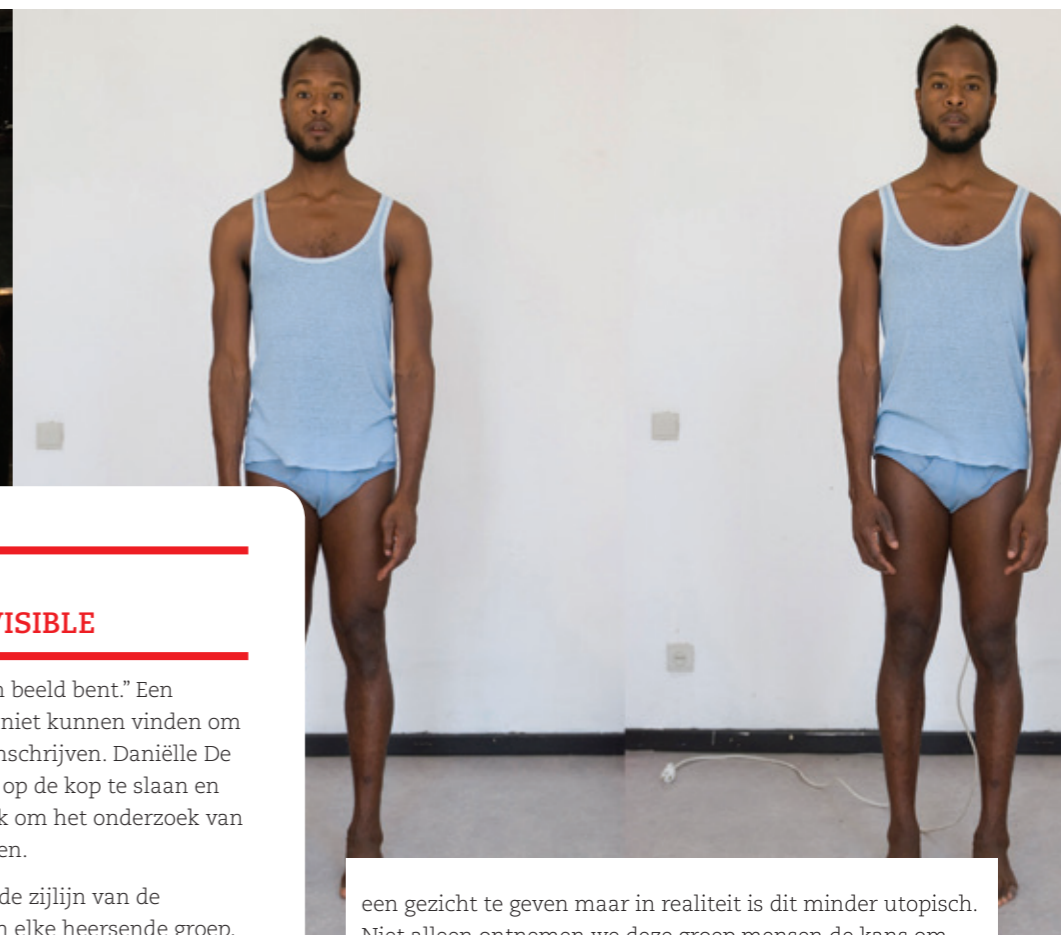
GUSTAVO MIRANDA MAKING THE INVISIBLE VISIBLE

"In onze cultuur besta je pas als je in beeld bent." Een toepasselijkere uitspraak hadden ze niet kunnen vinden om *Invsbl ppl* van Gustavo Miranda te omschrijven. Daniëlle De Regt weet hiermee dan ook de nagel op de kop te slaan en geeft ons meteen een heldere insteek om het onderzoek van Miranda en zijn kompanen te bekijken.

'Invisible People' of mensen die aan de zijlijn van de maatschappij staan, uit het zicht van elke heersende groep, het is zonder twijfel een interessante thematiek. Wat Gustavo ons duidelijk wil maken, samen met medespelers Marc Zinga en Ngane Ciss, is dat beelden het medium bij uitstek zijn om te bepalen wie aan de zijlijn staat en wie in het heersende discours past. De beeldcultuur vormt in onze maatschappij een oppermacht die bepaalde groepen uitsluit en onderdrukt. De mogelijkheid tot het vormen van een identiteit is daar onlosmakelijk mee verbonden want hoe kan je een persoonlijkheid opbouwen als je onzichtbaar bent. In Miranda's onderzoek worden de dansers dan ook neergezet als lege omhulsels zonder bewustzijn van zichzelf of elkaar. Het zijn lichamen die geen eigen invulling lijken te hebben, experimenteel materiaal dat gestuurd wordt door impulsen van buitenaf.

In theater is men niet zelden gefascineerd door deze 'invisible people'; zo bouwt de Italiaanse theatermaker Romeo Castellucci heel zijn oeuvre op aan de hand van deze groep maar hij bekijkt het aspect van identiteitsvorming ook van de andere kant. Hij erkent het feit dat er een heersende groep is die aan uitsluiting en onderdrukking doet maar haalt de underdog weg uit deze verdrukte positie door hen een rol van kracht en puurheid toe te kennen. Het zijn immers zij die de basis vormen van onze maatschappij en het is enkel door zich tegen hen af te zetten dat het heersende establishment een eigen identiteit kan opbouwen. Dankzij deze underdog zijn wij in staat om regels en gebruiken uit te werken en een maatschappij op te bouwen. Of om het kort samen te vatten, alles bestaat uit twee en wordt gevormd door de onderdrukking. Alle maatschappelijke processen, bijvoorbeeld de rationalisering van het gevoelsleven, steunen op dit eenvoudig principe dat tot een subtiel automatisme verworden is en door onze beeldcultuur razendsnel wijdverspreid wordt.

Theater heeft de macht om deze zwakke positie tot een krachtig iets om te buigen, om 'invisible people' een stem en

een gezicht te geven maar in realiteit is dit minder utopisch. Niet alleen ontnemen we deze groep mensen de kans om een persoonlijkheid te vormen, we gebruiken hen ook in het voordeel van onze eigen identiteitsvorming zonder hen daar in één of andere manier in te erkennen.

Gustavo Miranda stelt dan ook terecht enkele boeiende vragen en geeft de lege lichamen de kracht van het woord, de gedachte en de verbeelding. De dansers laten zich niet langer manipuleren maar richten zich tot ons met een reflectief betoog. Het abstract dansante dat zich letterlijk verschuilt aan de zijlijn van de scène wordt ingeruild voor een krachtdadige visibilisering die onomwonden onze eigen mechanismen blootlegt en weerwoord biedt.

Wat niet mogelijk is in realiteit, kan gelukkig wel in theater. Hier hebben theatermakers de kans om een wereld te creëren waar het onzichtbare zichtbaar wordt en daar maakt Gustavo Miranda met zijn stuk dankbaar gebruik van. (CVC) (Gezien op 28 juli - try-out)

VR 29 / ZA 30 / ZO 31 17U00 - ENSORINSTITUUT

TELEX

In Bxl Minuit 2 op zaterdag 30 juli om 24 uur wordt de groep Cheresse vervangen door Microdot.

De foto's van de expo *Visserskoppen* in de Vismijn blijven hangen! Wie vanavond naar Medea gaat, wandelt dus best door de gang van de Vismijn. Het boekje *Visscherskoppen* is opnieuw te verkrijgen aan de infostand op het Zeeheldenplein, vanaf zaterdag.

De locatie van *Medea* is in openlucht aan de Vismijn. In de brochure werd aangekondigd dat er een overdekte tribune is, maar omwille van de zichtlijnen zal de tribune niet overdekt zijn. Aangepaste kledij wordt aangeraden.

DAMESDUBBEL JONG WERK

SOPHIE DE SOMERE 'VOOR MIJ IS HET IEDERE KEER OPNIEUW BEGINNEN'

Leeftijd: 32

Opleiding: Licentiaat
Theaterwetenschappen, UGent

Beroep: Scenograaf, costumière en
productieleidster bij Ontroerend Goed

Functie op TAZ: programmatie en
coördinatie Jong Theater Werk

Bijnamen: "Geen, maar ik zou er graag een hebben!"

Speciale kenmerken: "Een geboortevlek op mijn ..."

Hier word ik kwaad van: "Van arrogantie, voorstellingen die
pretenderen origineel en oprecht te zijn, maar dat niet zijn."

Hiervan ga ik zweven: "Van mensen die gepassioneerd
met iets bezig zijn en erin slagen dat gevoel zo sterk uit
te stralen dat je het als toeschouwer zelf voelt. Passie
fascineert me."

Favoriete acteur/actrice: "Heb ik niet. Ik heb het gevoel dat
het voor mij iedere keer opnieuw begint. Telkens ik in een
voorstelling binnenkom probeer ik blank te zijn, gewoon te
kijken naar wat ik op dát moment zie, met die persoon."

Dit bewonder ik in theatermakers: "Theater is geen evident
medium, omdat je het moet waarmaken in het hier-en-nu.
Zo'n voorstelling is maanden gegist en gerezen in een hoofd,
en dan moeten die makers plots op een uur tonen waarmee
ze bezig zijn, en alles laten gebeuren in de kracht van het
hier-en-nu. Als dat lukt, vind ik het heel sterk."

Ooit gehuild in de zaal? "Ja, vaak. Maar niet vaak genoeg."
(lacht)

Ooit uit de zaal gelopen? "Ja, één keer, bij een voorstelling
van 'De Lachdokter' in Vooruit. Die man was zo vol van
zichzelf, ik kon daar echt niet mee lachen. Toen ben ik
ostentatief en met veel voetengestamp buitengegaan."

Gsm ooit afgegaan? "Drie dagen geleden! Maar gelukkig nog
net tijdens de vooraankondiging over het feit dat je je gsm
moet uitzetten." *(lacht)*

Wat na TAZ? "Helpen alles af te breken en zorgen dat
iedereen van wie we materiaal hebben geleend dat op
tijd terugkrijgt, zodat we volgend jaar ook weer afspraken
kunnen maken. Dan een dag of twee naar huis, want ik ben
al lang niet meer thuis geweest. Neen, voor slapen heb ik
nog geen tijd." *(lacht)*

Om te kopen? "Door na een mindere voorstelling te zeggen:
'Sophie ga terug zitten, ik ga het nog eens opnieuw spelen,
en nu zoals het moet.' Vollen bak, volle gas. Ik had dat zelf
ook vroeger: ik trad op met mijn gitaar, en de eerste keer
was ik zodanig zenuwachtig dat het op niets trok. Dan zie ik:
'Blijf allemaal zitten, ik weet dat ik het beter kan en dat ga
ik nu tonen.' Die jonge makers zouden me dat echt mogen
vragen, ik zweer het."

LIV LAVEYNE 'IK HOU VAN THEATERMAKERS MET EEN HOEK AF'

Leeftijd: 33

Opleiding: Licentiaat
Kunstwetenschappen, optie Theater en
Plastische kunst, UGent

Beroep: Theaterjournalist bij Knack,
Cobra, De Morgen, verschillende
gespecialiseerde magazines

Functie op TAZ: programmatie Jong Theater Werk

Bijnamen: "Ongetwijfeld, maar ik ken ze niet."

Speciale kenmerken: "Zoals andere mensen een lachkuiltje
hebben in hun wang heb ik een lachputje in mijn arm."

Hier word ik kwaad van: "Van het gevoel dat het theater dat
ik gezien heb niet gemaakt is uit noodzaak, maar omdat het
moest, omdat het nu eenmaal in het subsidiedossier staat."

Hiervan ga ik zweven: "Van theater dat me raakt. Dat
gebeurt vaker in de buik dan in het hoofd, maar het kan
allebei."

Favoriete acteur/actrice: "Ik vind dat Nico Sturm wel veel
registers aankan, zowel in het komische als in het tragische."

Dit bewonder ik in theatermakers: "Eigenzinnigheid.
Karakter, volharding en doorzettingsvermogen – ik heb soms
het gevoel dat dat er te weinig is, dat er te snel genoeg
wordt genomen met less. Persoonlijk hou ik wel van
theatermakers met een hoek af. Het mag voor mij niet te
clean zijn, er mag iets freaky aan zitten. Sommige makers
zijn zo straf dat ze je angst inboezemen." *(lacht)*

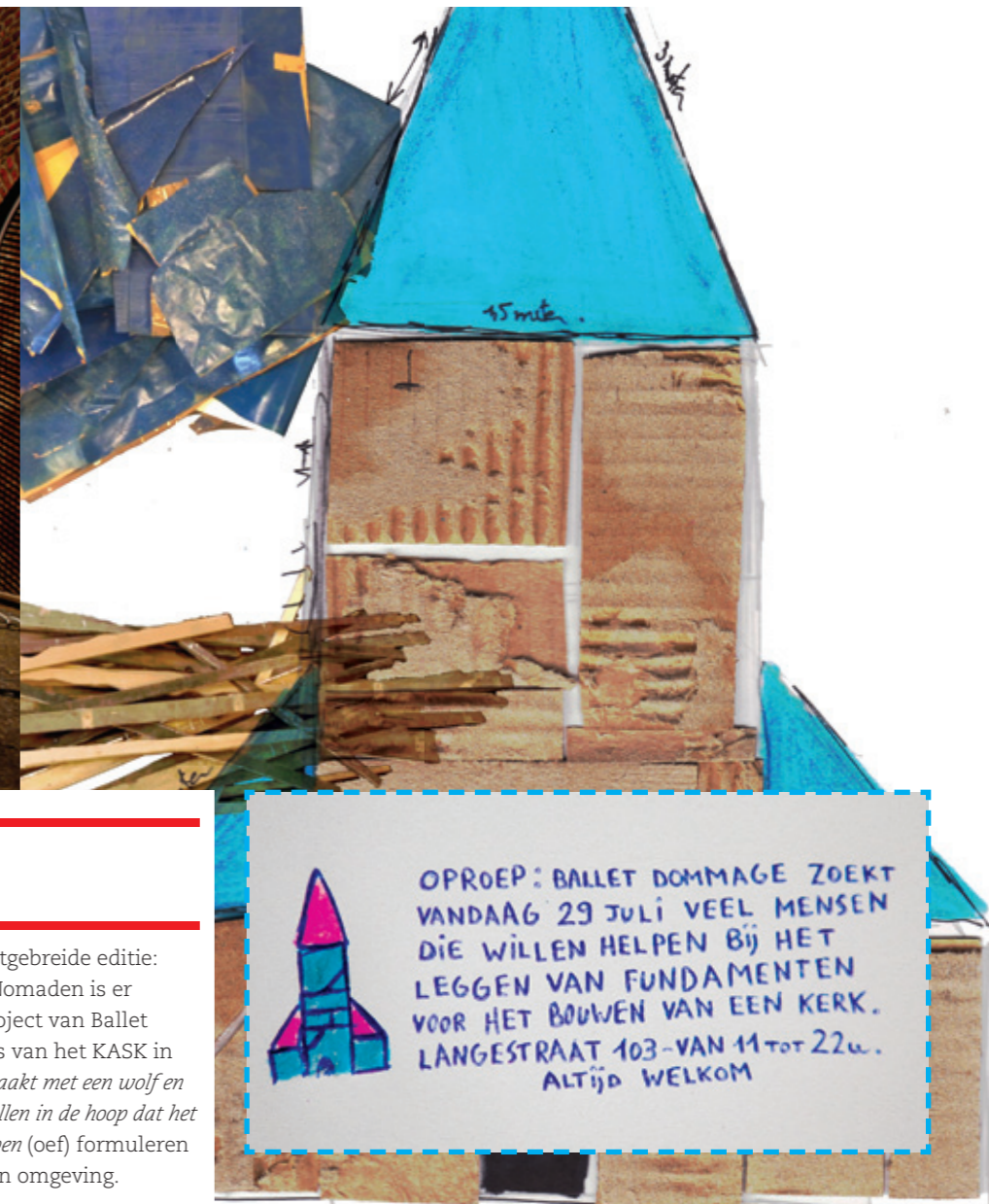
Ooit gehuild? "Ja, bij de première van Missie in de KVS. Na
afloop van de voorstelling bleef het zeker tien seconden
ijzingwekkend stil, je voelde gewoon dat het hele publiek
één brok emotie was. Dat slaat terug op jezelf."

Ooit uit de zaal gelopen? "Ja, maar dat had niets te maken
met de kwaliteit van de voorstelling – ik vind het vreselijk
als mensen weglopen, ook al is de voorstelling dan zo slecht,
dat het getuigt voor mij van weinig respect tegenover de
maker. Een kunstenaar verdient dat niet. Maar ik moest echt
de laatste trein halen, en de voorstelling duurde veel langer
dan beloofd."

Gsm ooit afgegaan? "Neen, ik kan vol trots zeggen dat dat
me nog nooit is overkomen."

Wat na TAZ? "Het klinkt stom, maar ik heb beloofd dat
ik zondag met mijn zontje naar Plopsaland zou gaan.
Meezingen met Kaatje." *(lacht)*

Om te kopen? "Hypothetisch gezien? Zoals iedereen zeker:
met veel, veel geld." (EC)

BALLET DOMMAGE OPROEP VANAF DE RAND

Aan Jong Theater geen gebrek op deze uitgebreide editie:
behalve losse voorstellingen en allerlei Nomaden is er
ook jong werk 'aan de rand'. Zoals dit project van Ballet
Dommage, een duo van twee laatstejaars van het KASK in
Gent. Onder de titel *Graag had ik iets gemaakt met een wolf en
een kasteel dat dan uit elkaar zou moeten vallen in de hoop dat het
iets mooi en oprecht zou kunnen verteld hebben* (oef) formuleren
zij een oproep aan alle Oostendenaars. En omgeving.

BESTE MENSEN

GRAAG Zouden wij een groot verhaal vertellen dat
iedereen zou kunnen ontroeren. Met een wolf en een
schape en een vrouw en een koetsier en een draak
met twee tanden en een kasteel dat dan uit elkaar
zou moeten vallen.

GRAAG Zouden wij een voorstelling maken waarbij de
mensen van hun stoelen vielen uit verwondering, en
samen zouden blijven liggen tot het donker werd.

GRAAG GELOVEN WE DAT KUNST IETS TEWEEG KAN BRENGEN.
MAAR SOMS TWIJFELEN WE DAARAAN. WETEN WIJ ALS JONGE
KUNSTENAARS WEL GENOEG WAT HET LEVEN INHOUDT OM
ZINvolle voorstellingen te maken? ER IS VOOR ONS
GEEN GROTE NOODZAAK OM DE TOESCHOUWER VAN IETS TE
OVERTUIGEN. SCHREEUWEN HEeft WEINIG ZIN. IS HET
MOGELIJK DAT THEATER HELDERHEID EN TROOST KAN BIJEN
AAN DE TOESCHOUWER?

DEZE TWIJFELS MOGEN ONS ECHTER NIET TEGENHOUDEN OM
GROOTSE PROJECTEN TE BEGINNEN. DAAROM HEBBEN WIJ BESLOTEN
DEZE WEEK EEN HOUTEN KERK TE BOUWEN OP THEATER AAN ZEE.
IN DE HOOP DAT HET ALS MONUMENT SYMBOOL ZOU KUNNEN STAAN
VOOR ONZE ZOEKTOCHT NAAR EEN PLAATS WAAR WE KUNNEN
STIL STAAN EN GELOVEN IN ONZE HALSSTARRIGE DROMEN.

GRAAG HADDEN WE IETS MOOIS GEMAAKT. WIE WEET DAT
VERSCHILLENDE BUURVROUWEN LANGSKOMEN MET THEE EN
KOEKJES EN DAT WE OP DE VIERDE DAG NOG EEN EXTRA
STELLING MOETEN BOUWEN OM AAN DE TOP VAN DE
KERK TE GERAKEN EN DAT VELE DAN EEN HANDJE
TOESTEKEN. MISKIELEN WANDELEN MENSEN ONWETEND
VOORBIJ EN MOETEN ZE PLOTS HARD LACHEN OF WAAIT
OP DE ZESDE DAG ALLES WEG...

WIJ, KATRIEN VALCKENAERS EN MAXIM STORMS, BOUWEN IN
ZEVEN DAGEN (VAN 29 JULI TOT 5 AUGUSTUS) EEN
KERK IN DE LANGESTRAAT 103 TE OOSTENDE. IEDEREEN
IS WELKOM OM TE KOMEN KIJKEN EN TE HELPEN. OP
VIJF AUGUSTUS GEVEN WIJ EEN PRESENTATIE OVER TE
GROOTSE PLANNEN OM 17u

WARME GROET

BALLET DOMMAGE
MAXIM STORMS, KATRIEN VALCKENAERS
EN DE HELE WERELD